

Emmi Itäranta

KUDOTTUJEN KUJIEN KAUPUNKI

Teos

Kudottujen kujien kaupunki

Emmi Itäranta

KUDOTTUJEN KUJIEN KAUPUNKI

TEOS · HELSINKI

© Emmi Itäranta, 2015
Ulkoasu Jussi Kaakinen
ISBN 978-952-363-795-5
Tarvepainettu laitos
Painopaikka Books on Demand

Luku 1

Uneksin saaresta yhä.

Joskus lähestyn sitä veden poikki, mutta useammin ilmasta, kuin lintu, suuri tuuli siipieni alla. Rannat kohoavat unen horisontissa sateenvärisinä, ja niiden vaiteliaassa kehässä rakennukset: kanaalien reunoille kasvaneet talot, mustemestarien pajat, matalakattoiset tavernat. Sanojen Talo katsoo sisäänpäin korkeiden muurien takana. Sokkeloiksi sidotut langat juoksevat Seittien Talosta kaikkiin suuntiin, ja ilmagondolit ovat seisahtuneet vaijereihinsa, kuolleet painot katujen yllä.

Saaren keskellä seisoo Torni, sileä ja sokea. Kiviaurinko hehkuu sen huipulla harmaata valoa, levittää teräviä sädesormiaan. Ikkunoissa välkkyvät tulet kuin kalan suomut. Kaikkialla ympärillä on merta, eikä ilma kannattele minua kauempaa. Suuntaan Tornia kohti.

Kun tulen lähemmäs, valot ikkunoissa hiipuvat, ja ymmärrän niiden olleen pelkkää heijastusta. Torni on tyhjä ja asumaton, koko saari vain kuori, valmis murskattavaksi kuin hiekalle ajautunut, ajan ontoksi kovertama simpukka.

Ymmärrän muutakin.

Ilma, jossa leijun, ei ole ilmaa lainkaan, vaan vettä, maisema edessäni meren pohja, syvä kuin muisti ja aikaa sitten haudatut asiat.

Silti minä hengitän, vaivatta. Ja elän.

Saaren rannoille kulkeutui toisinaan meripihkaa, jota kerättiin ja kuljetettiin laivoilla meren yli. Kerran lapsena katselin, miten koruseppä torin reunalla hioi sitä. Se oli kuin taikaa, jokin niistä tarinoista, joissa muinaiset maagit kehräsivät lankaa pelkästä usvasta tai antoivat eläimille ihmisten kielen. Meripihkasta nousi makea tuoksu, seppä kastoi hiomakiveä välillä veteen, ja hänen käsissään samea pinta muuttui sileäksi ja lasinkirkkaaksi. Hän ojensi oranssinkeltaisen kimpaleen minulle, ja sen sisällä näin paikoilleen jähmettyneen hyönteisen, pikkusormeni kynttä pienemmän korennon. Sen jokainen raaja, siipi ja tuntosarvi oli niin helppo kuvitella liikkeeseen, että uskoin sen olevan yhä elossa, valmiina pyrähtämään lentoon, kunhan kova kuori murtuisi.

Myöhemmin opin, ettei meripihkaan vangiksi jääneitä olentoja voi vapauttaa. Ne ovat menneisyyden kuvia, ajan ulkopuolelle pudonneita, ja se on niiden ainoa tapa olla olemassa. Kun käänte len mennyttä silmieni edessä, ajattelen korentoa. Ajattelen läpikuultavaa kirkkautta, joka varjelee sitä ja vääristää sitä. Siivet eivät värähdä, se ei koskaan käännä tuntosarviaan. Silti, kun valo lävistää kiven uudesta kulmasta, korento näyttää muuntuvan toiseksi. Ja kauan sitten pysähtyneeseen asentoon on jo kirjoitettu se, mikä tulee myöhemmin.

Niin myös minun menneessäni kasvaa tämä nykyisyys jo sinä ensimmäisenä yönä, kun näen hänet.

Hän makaa sileillä kivillä kasvot maata vasten, ja kestää hetken, ennen kuin ymmärrän, ettei hän ole kuollut.

Verta ei ole kaikkialla, mutta sitä on paljon. Tyttö on liikkumatta, niin kuin ovat liikkumatta ne, jotka ovat lakanneet hengittämästä. Hänen päänsä alla leviää punaisena kiiltävä lammikko, hänen hiustensa latvat uivat siinä. Näen ruosteenvärisen juovan hänen mekkonsa helmassa ja kuvittelen loput: tahmean rannun, joka kulkee vaatteen etupuolta yhtä lämpimänä kuin hänen suunsa, kunnes ilma jäähdyttää sen. Ajatus kivusta veren takana vääntää sisuksiani. Työnnän sen pois, sinne minne olen tottunut sulkemaan kaiken, mitä en voi näyttää.

Meitä ei ole vielä monta. Kun toiset siirtyvät tehdäkseen minulle tilaa, heidän loistelasikupunsa kallistuvat ja leijuvat hämärässä, ja niiden kalpea valo tarttuu heidän kämmentensä juonteisiin, koralliamuletteihin heidän kaulallaan. Kätten yläpuolella heidän kasvonsa ovat pelokkaat tai uteliaat, en ole varma kumpaa. Ehkä molempia. He ovat kaikki minua nuorempia, enimmäkseen ensimmäisen ja toisen vuoden kutojia. Ajattelen pehmeäkehoisia mereneläviä, kuinka ne sujahtavat pois, kun jokin suurempi tulee liian lähelle.

”Onko kukaan lähtenyt hakemaan Alvaa?” kysyn.

Kukaan ei sano mitään. Etsin kasvojen joukosta edes yksiä, jotka osaisin nimetä, enkä löydä. Polvistun maassa makaavan tytön viereen ja tartun hänen käteensä. Se on verestä likomärkä, ja niin on nyt myös omani. En välitä; ehdin pestä sen myöhemmin. Näen verta joka kuukausi. En vain omaani, vaan myös toisten. Kun satoja naisia asuu samassa talossa, joku aina vuotaa. Täällä ei synnytetä, ei ainakaan usein, mutta muunlaista verenvuodatusta näkee riittämiin.

Tytön iho tuntuu kylmältä, käsivarsi veltolta ja painavalta. Tiedän, ettei minun pitäisi koskea häneen ennen kuin parantaja on tullut paikalle.

”Menkää hakemaan Alva”, sanon.

He liikahtelevat levottomana kimppuna hiljaisuutta. Kukaan ei ota askeltakaan lähteäkseen.

Odottamatta tyttö liikkuu käteni alla. Hän kääntyy kyljelleen, kohottaa kasvojaan ja sylkee suustaan verta ja oudon muotoisia ääniä. Kirkkaanpunaisia pisaroita putoaa takilleni. Ne muodostavat kuvion, kuin verikorallikoristeet rikkaan miehen viitassa.

”Menkää”, käsken. ”Nyt heti!”

Eräs toisen vuoden kutoja kääntyy ja juoksee kohti kivirakennusten rajaaman aukion toista laitaa. Hetket ovat hitaita, kuiskaukset ympärillä kuohuva meri. Ranne sormissani on kapea ja jäntevä. Lisää kalpeansinisiä valokupuja kelluu pimeän poikki meitä kohti makuusalien ja kammioiden suunnalta, lisää käsiä ja kasvoja niiden takana. Muutamat kutojat pysähtyvät täyttämään loistelasinsa aukion keskellä olevasta leväaltaasta, jonka hohtava pinta värähtelee ja tasoittuu taas. Kaikki ovat varmasti jo heränneet. Lopulta näen, miten nainen valkoisissa lähestyy aukion poikki. Hän kantaa paareja kainalossaan. Hänen kannoillaan kävelee pitkä hahmo, jonka tunnistan Kutojaksi. Valo läikkyy kiville, tarttuu yöpukujen ja hiusten ja jäsenten poimuihin. Alva ja Kutoja määräävät kaikki siirtymään syrjään. Kun tilaa on tarpeeksi, he laskevat paarit maahan.

”Voit varmaankin päästää irti hänen kädestään”, Alva sanoo.

Irrotan otteeni. Nousen jaloilleni, peräännyn ympärillä seisovaan joukkoon ja katselen, miten Alva ja Kutoja nos-

tavat tytön paareille ja lähtevät kantamaan häntä kohti sairastupaa.

Jossain kaupungin kellot alkavat soida merennousun merkiksi.

Joinain tulvaöinä katselen kukkulalta alas kaupunkiin. Seuraan vesiä, jotka kohoavat korkeina ja kesyttöminä, paisuvat pihojen poikki, työntävät tieltään tuoleja ja pöytiä, joita ihmiset ovat turhaan latoneet hauraiksi, pettäviksi silloiksi. Meri ei kuitenkaan koskaan yllä Seittien Taloon asti. Kutojat kääntävät kylkeä kellojen soidessa, eivätkä suo asialle monta ajatusta.

Tämä yö on toisenlainen. Uni on ohutta talossa, sillä aukion kivillä kuivuu vieras veri. Hiekka valuu tiimalaseissa hitaana. Yskähdykset, askeleet ja salaa vaihdetut sanat vaimenevat vähitellen. Näen tytön edessäni joka kerta, kun silmäni sulkeutuvat. Vaikka tiedän, että hyökkääjän täytyy olla kaukana, jokainen varjo seinillä on tavallista tummempi.

Vedän vartiokierroksen viimeisen makuusalin oven kiinni perässäni. Veljeni sanoo, että minun pitäisi nukkua enemmän, mutta valvomisesta on hyötynsä. Talon käytävät ovat pitkiä, ja jonkun täytyy kulkea niitä yöt läpeensä, katsoa jokaiseen makuusaliin, kuunnella jokaisen kammion oven takana. Se on Neuvoston määräys, ja siksi myös Kutojan. Kyse ei ole varotoimesta Seittien Talon ulkopuolelta tulevia vastaan. Olemme kaikki kuulleet tavernoissa kiertävät juomalaulut kosteista kutojaheitukoista, mutta ne ovat pelkkiä sanoja. Taloon päästäkseen pitäisi kiivetä saaren jyrkimmälle kukkulalle ja löytää tie seinäseittisokkelon läpi kenenkään huomaamatta, ja rangaistuksen uhka olisi suuri. Ei: yövartion tarkoituksena on pitää silmällä niitä, jotka jo asuvat talon seinien sisällä.

Loistelasiputkien valonauhat heittävät käytäville kylmiä kipinöitä, paljastavat kuluneen kiven epätasaisuudet. Virtaus kanaaleissa on voimakas, se ajaa vuolasta liikettä putkissa, ja nopeassa vedessä levä herää hohtamaan kirkkaana. Ohitseni käy ilmavirta, kuin ovi avattaisiin jossain, mutta ketään ei näy. Voisin palata kammiooni. Voisin nukkua. Tai valvoa loistelasin himmenevässä hohteessa, odottaa aamua.

Käännyn toiseen suuntaan ja astun ulos.

Pidän ilmagondolisatamasta, sillä Tornia ei voi nähdä sieltä: sen tumma, korkea hahmo jää muurin ja Seittien Talon rakennusten taakse. Täällä voin hetken ajan kuvitella olevani Neuvoston katseen ulottumattomissa. Kaikkein eniten pidän satamasta tähän aikaan, kun vaijerit eivät ole vielä alkaneet kirskahdella. Alukset ovat liikkumatta, niiden paino riippuu ilmassa tai lepää laiturissa, tai kelluu kanaalien vedessä. Portti raottuu äänettömästi. Takorauta on kylmää ihoani vasten ja sen pintaan kerääntynyt kosteus tarttuu kämmeniin. Ilmareitin vaijeri sukeltaa kuiluun, joka alkaa sataman kivitasanteelta, ja alhaalla avautuu kaupunki. Kävelen tasannetta pitkin lähelle reunaa. Se on jyrkkä kuin särkynyt silta. Kaukana alapuolella Puolitien Kanaalin terävät särmät leikkaavat saaren sisustaa rajaten vesiä, jotka virtaavat aina tummina, jopa kesän kirkkaimmassa valossa.

Taivas on alkanut haalistua savun ja ruusujen väriseksi. Ensivalo takertuu jo kattoihin ja ikkunoihin, Lasilehdon kiiluun etäisyyden päässä. Tulvan nousu on lopultakin lakannut, ja alhaalla kaupungissa vesi lepää kaduilla ja aukioilla. Sen pinta on rikkumattoman tasainen tyynessä aamun läheisyydessä: outo peili, kuin tumma lasilevy, joka sulkee sisälleen kaupungin varjotoisinnon.

Silmiäni painaa ja hiertää. Voisin nukkua tunnin verran ennen aamukumistimen sointia, jos palaisin kammiooni nyt. Aika on tarpeeksi lyhyt. Se olisi tarpeeksi turvallista.

Pysyn paikoillani.

Portti nirskahtaa takanani. Käännyn katsomaan.

”Portin pitäisi olla lukossa”, Kutoja sanoo.

”Se oli auki, kun tulin.”

”En moittinut sinua”, hän sanoo. ”Mitä tuolla on tapahtunut?”

Hän osoittaa meren kaistaletta horisontissa, Lasilehdon pohjoispuolella. En ollut huomannut, koska kyse ei ole jostain, minkä näkee. Kyse on siitä, mitä ei näe.

”Ilmavaltatie”, sanon.

Saaren pohjoisosaa hallitsevat ilmagondolireitit: kevyet alukset matkaavat mutkikasta verkostoa pitkin joka suuntaan ja monessa kerroksessa, vaijerit kulkevat ristiin rastiin lännen kauppasatamien ja luoteessa sijaitsevien mustemestarien työpajojen välillä. Mutta kaupungin siluetti on muuttunut kattojen yllä.

”Suurimmat vaijerit ovat poikki”, Kutoja sanoo. ”On varmaankin sattunut onnettomuus.”

”Tulvako?”

”Ehkä.”

Tulvat eivät tavallisesti vahingoita ilmareittejä. Mutta jos jokin tukipaaluista on kaatunut, se saattaa vaikuttaa koko verkostoon.

”Saamme varmasti tiedon, kunhan vesilennätin taas alkaa toimia”, Kutoja sanoo. Hän kääntää kasvonsa minua kohti. Ne ovat tumman puun väriset. ”Mutta en etsinyt sinua sen vuoksi.” Hän pitää tauon. ”Alva haluaisi tavata meidät molemmat.”

”Alva?” Pyyntö yllättää minut. ”Sanoiko hän, miksi?”

”Hän uskoo, että meidän pitäisi käydä katsomassa potilasta yhdessä. Hänellä on jotain näytettävää.”

Ajatus tytön näkemisestä uudelleen on kylmä kivi sisälläni.

”Olin toivonut, että ehtisin nukkua ennen aamiaista”, sanon.

Kutojan katse on syvä kasvavassa päivänvalossa, ajatuksia täynnä.

”Tule”, hän sanoo.

Kun talonvanhin sanoo niin Seittien Talossa, häntä totellaan.

Ensimmäiseksi aistin ovesta tulvahtavan kuumuuden. Sitten tuoksujen kimpun. Seittien Talossa sairastupa on keittiön lisäksi ainoa paikka, jossa on lupa sytyttää oikea tuli. Jopa pyykit pestään useimmiten kylmällä vedellä. Alva seisoo lieden äärellä ja syöttää puuta sen kipinöitä sylkevään metallikitaan. Liedellä höyryää vesikattila ja sen vieressä toinen, jossa on tuuman verran tummanruskeaa nestettä. Hengitän sisään, tunnistan lakritsin ja laventelin, humalan ja kärsimyskukan. Loppu hämärtyy sekoitukseksi vieraita tuoksuja. Pöydällä vaakakuppien, mortteleiden ja yrttipussien vieressä huomaan siistin rivin neuloja, jotka on aseteltu jäähtymään metallitarjottimelle.

Alva sulkee lieden luukun ja pyyhkii kätensä huolellisesti höyryävällä pyyhkeellä.

”Tarvitsemme gondolin”, hän sanoo. ”Emme voi pitää häntä täällä.”

”Kutsun gondolin hakemaan hänet sairaalakortteliin heti kun voin”, Kutoja sanoo. ”Lennätinputket tulvivat liikaa.”

”Taas?” Alva poimii lasitölkin korkealta hyllyltä, joka täyttää tilan pöydän takana. Näen tusinoittain kyynelen muotoisia siipiä, jotka värähtelevät, hiuksenohuiden jalkojen liikkeitä, ja jotain pyöreää ja mustaa ja kirkasta. Silmiä, jotka tuijottavat suoraan minuun.

”Emme voi muuta kuin odottaa”, Kutoja vastaa.

Alva kääntyy meihin päin tölkki kädessään.

”Hän on hereillä”, hän sanoo. ”Mutta hän ei pysty puhumaan.”

”Miksei?” kysyn.

”Teidän on parasta tavata hänet nyt”, Alva sanoo. ”Hän tarvitsee joka tapauksessa uuden laulumeduusan.”

Alva kävelee huoneen poikki meduusasammion luo. Se seisoo tukevilla kivijaloilla koko seinän levyisenä: sileä, pitkulainen lasiallas on pyöristetty reunoilta ja sitä peittää kansi, jonka päädyssä on kapea aukko. Laulumeduusat leijuvat veden läpi vailla kiirettä, läpikuultavat uimakellot kalpean vihreinä ja sinisinä, painottomina vesiavaruudessaan. Alva kiertää tölkin kannen auki ja pitelee tölkkiä ylösalaisin aukon päällä. Siivet ja raajat ja silmät liikkuvat, ensin lasin takana ja sitten hetken ilmassa, kun hän ravistelee tölkkiä.

Meduusat kurkottavat ohuita lonkeroitaan kohti veteen satavia hyönteisiä, sulkevat pyöreät, sameat kellonsa kovakuoriaisten ja kärpästen mustanvihreän kiilun ympärille. Alva antaa viimeisen tahmearaajaisen hyönteisen pudota sammioon. Sitten hän kastaa lasitölkin pinnan alle, kerää siihen hieman vettä. Hän ottaa seinään kiinnitetystä koukusta haavin ja työntää sen sammioon. Meduusaparvi avautuu ja vetäytyy kauemmas lonkerot huojuen kuin katkenneet langat tuulessa, mutta Alva on jo pyydystänyt yhden. Se on pieni ja liukas ja sinivihreä, ja se näyttää käpertyvän kokoon, menettävän värinsä ja siroutensa heti pois vedestä jouduttuaan.

Alva liu'uttaa meduusan lasitölkkiin, missä se avautuu taas kuin kukka, mutta nyt vangittuna, iloa vailla. Katsellessamme se alkaa avautua ja sulkeutua, avautua ja sulkeutua, ja liikkeen kaikuna parvi sammiossa alkaa tehdä samoin. Matala, hento hyminä värisee vedessä, taittuu lasiseinämistä, kasvaa kattoa kohti, kunnes tuntuu soivan luissamme.

Alva ripustaa haavin takaisin seinäkoukkuun. Siitä tippuu vettä, joka piirtää seinälle tumman rannun kohti lattiaa. Hän raottaa verhoja, jotka peittävät leveän käynnin takahuoneeseen, ja astuu toiselle puolelle. Kutoja ja minä seuraamme. Hitaasti hyminä takanamme tyrehtyy ja haipuu hiljaisuudeksi, joka on yhtä tiheää kuin suru, tai sanomatta jätetyt hyvästit.

Huoneessa on vain kuusi vuodetta, ja hämärästä valaistuksesta huolimatta näen, että viisi niistä on tyhjillään. Kauimmaisessa vuoteessa huoneen takaseinällä makaa kapea, liikkumaton hahmo. Häntä peittää karkea huopa, mutta sen alta erotan hänen muotonsa: pitkät raajat, kulmikkaita luita suojaavan pehmeyden. Lämpö leviää rautaliedestä kaulani iholle.

Varjomme lankeavat syvinä ja muodottomina, kutoutuvat yhteen loistelasien hentojen sädekehien risteyskohdissa, saartavat vuoteen, jota lähestymme. Takaseinällä ei ole valoa. Ikkunaa peittävät paksut verhot.

Seinillä riippuu sammuneita loistelasikupuja. Kutoja poimii yhden niistä, ravistaa sitä ja asettaa sen pöydälle tytön vuoteen viereen. Kuvussa herää sinertävä valo. Se laajenee hitaasti ja lankeaa tytön kasvoille. Huomaan, että pöydällä on myös tyhjä kuppi.

Tyttö on suunnilleen minun ikäiseni, kahdenkymmenen ja kahdenkymmenenviiden väliltä. Hänen punaisissa hiuksissaan on yhä kuivia, ruosteenruskeita takkuja, mutta hä-

nen yllään on puhdas nuttu. Tai niin luulen ensin, ennen kuin huomaan pienten täplien ryöpyn rintamuksessa. Kuin joku olisi yrittänyt maalata siihen vaikutelman kaukaisista tähdistä, kimaltavan Kaikkeuden Verkon, joka pitelee taivasta koossa.

Tyttö ponnistelee istumaan patjalla. Hänen silmänsä ovat loistelasin valossa harmaat ja varjoja täynnä, ja hänen ihonsa hyvin kalpea. Hänen huulensa ovat puristuneet kiinni niin tiukasti, että se saa hänen kasvonsa näyttämään vanhemmilta, itseensä käpertyneiltä. Ymmärrän, että Alva on juottanut hänelle rauhoittavaa yrttijuomaa. Sen tuoman keinotekoisen raukeuden takana tyttö on kuitenkin kireä ja pelkkää terää, kuin sameaan veteen upotettu tikari, valmis viiltämään haavan ensimmäiseen siihen osuvaan ihoon.

”Jotta voisimme auttaa sinua”, Kutoja sanoo, ”meidän on saatava tietää, kuka olet.”

Tyttö nyökkää hitaasti.

”Hän ei ole saarelta kotoisin”, Alva sanoo.

Juonteet Kutojan kasvoilla näyttävät terävöityvän. Hän katsoo Alvaa.

”Miksi et kertonut aikaisemmin?”

”Halusin näyttää teille”, Alva sanoo. ”Saanko?”

Tytön silmät sulkeutuvat ja avautuvat jälleen. Kysymys näyttää löytävän hänen tajuntaansa kirjain kerrallaan. Lopulta hän liikuttaa päätään ylös ja alas hitaasti. En tiedä, johtuuko tämä siitä, että nyökkääminen sattuu, vai siitä, että hän on liian tokkurassa tehdäkseen nopeampia liikkeitä.

Alva ohjaa tytön kääntämään ylävartaloaan, kasvot meistä poispäin. Hän kerää tytön hiukset lempeästi käteensä ja nostaa niitä. Niskan iho on paljas: ei jälkeäkään musteesta siinä, missä kaikkiin saarella syntyneisiin merkityn,

auringon muotoisen tatuoinnin pitäisi olla. Vilkaisen Kutojaa, näen vilaukselta varjot hänen otsallaan. Saarella ei ole monia muualla syntyneitä. Merimiehet ja kauppiaat tulevat ja menevät, mutta suurin osa saarelaisista välttää kontaktia heidän kanssaan.

”Saanko nähdä käsivartesi?” Kutoja kysyy tytöltä.

Alva irrottaa otteensa tytön hiuksista ja tyttö kääntää kasvonsa takaisin meihin päin, liikkeet yhä vedenalaisen hitaina. Hän nyökkää jälleen.

”Tarkistin jo”, Alva sanoo. ”Hän on varmasti muuttanut saarelle hyvin nuorena.”

Kutoja käärii tytön nutun hihat ylös. Toinen käsivarsista on paljas. Hän ei siis ole Taitojen Taloista. Toisessa on rivi lyhyitä, mustia viivoja, kuin haavoja kalpealla iholla. Kutoja laskee ne.

”Kaksikymmentäyksi”, hän sanoo. Kaksi vähemmän kuin minulla.

Kutoja irrottaa otteensa tytön käsivarsista. Tyttö nojautuu tyynyihinsä puoliksi istuvassa asennossa.

”Oletko syntynyt mantereella?” Kutoja kysyy häneltä.

Tyttö nyökkää.

”Ovatko vanhempasi saarelta kotoisin?”

Nyt tyttö epäröi. Kutoja huokaa. Ehkä seka-avioliitto. Ne ovat harvinaisia, mutta eivät mahdottomia. Tai ehkä hän ei tunne vanhempiaan. Mutta löytölapsilla on syntymätatuoinnin kohdalla oma merkkinsä, hänellä ei.

”Olkoon”, Kutoja sanoo. ”Voimme puhua siitä myöhemmin. Toin kynän ja paperia.” Hän vetää taskustaan kapean muistikirjan. Sen kannet ovat kulunutta, tahraista nahkaa, ja sivut ovat kellastuneet reunoilta. Hän asettaa kirjan tytön syliin ja kynän sen päälle. ”Jos osaat lukea”, Kutoja sanoo, ”ole hyvä ja kirjoita nimesi.”

»Taianomainen tarinakudelma»

– HELSINGIN SANOMAT

Toistuvien tulvien koettelemalla saarella nuori kutoja Eliana löytää Seittien Talon pihasta verisen, puhekyvyttömän naisen. Vain naisen ihoon kirjoitettu nimi vihjaa siitä, kuinka hän on päätynyt kutojien luokse.

Tulvien pahetessa myös tuntematon sairaus alkaa vaivata saaren kasveja, eläimiä ja ihmisiä. Äänettömän naisen tarinaa selvittäessään Eliana löytää itsensä keskeltä saaren historian ja nykyisyyden kudelmaa, jonka langat lomittuvat ja kietoutuvat toisiinsa kuin kutojien seinävaatteissa – tai niissä unissa, jotka ovat saarella kiellettyjä.

~ ~ ~

Kudottujen kujien kaupunki on Emmi Itärannan toinen romaani. Sen mestarillisesti punottu juoni, syvä inhimillisyys ja tarkka, kaunis kieli näyttävät maailman joka on meillekin totta.

84.2 ~ ISBN 978-952-363-795-5

9 789523 637955